

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

03 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte
judecători

Timofti Vladimir
Toma Nadejda
Boico Victor

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de condamnatul *Poștaru Dan*, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22 noiembrie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui

Poștaru Dan XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în
XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. *Prima instanță:* 23.06.2016 -22.11.2017;
2. *Instanța de recurs:* 19.12.2017 -31.01.2018;
3. *Instanța de recurs în anulare:* 21.06.2018-03.10.2018

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22 noiembrie 2017, Poștaru D. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10 000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Poștaru D. la 14 aprilie 2016 aproximativ la orele 20⁴⁰ se deplasa la volanul automobilului de model „Dacia Duster” cu n/î XXXXX, unde la intersecția str. Ismail și bd. Ștefan cel Mare, mun. Chișinău a fost stopat de către angajatul INP al IGP, Ciochină V. În continuare, fiind suspectat în consumarea băuturilor alcoolice Poștaru D. a fost supus testării alcoolscopecu cu mijlocul tehnic „Dragher 6810” în rezultatul căruia s-a stabilit că concentrația de alcool în aerul expirat este de 1,17 mg/l, adică ultimul se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt ce denotă că Poștaru D. a încălcat cerințele art. 14 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, care prevede că „conducătorului de vehicul îi este interzis: să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal: conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat (în redacția de până la intrarea în vigoare a Legii din 13.07.2017).

3. Sentința instanței de fond a fost contestată cu recurs de către avocatul Burlacu M. în numele condamnatului, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare argumentând următoarele:

- declarațiile martorului Lungu I., care a comunicat că Poștaru D. la 14.04.2016 nu a consumat băuturi alcoolice, nu au fost luate în considerație și apreciate de instanța de fond;

- acuzarea nu a prezentat suficiente probe care ar fi permis instanței de judecată de a pronunța o sentință de condamnare;

- în speță de către agentul constatator nu au fost îndeplinite obligațiile ce derivă din Regulamentul privind modul de testare alcoolică și de examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 296 din 16.04.2009;

- procedura de documentare a stării de ebrietate în privința lui Poștaru D. nu a fost respectată.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, recursul declarat a fost respins ca nefondat.

5. Instanța de recurs a conchis că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a lui Poștaru D. în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, Colegiul penal a respins alegațiile apărării referitor la faptul că declarațiile martorului Lungu I. nu au fost apreciate și a indicat că depozițiile martorului respectiv, nu pot fi reținute deoarece sunt combătute prin declarațiile martorilor și datele obiective din probele scrise anexate la materialele cauzei. Mai mult martorul menționat se află în relații de concubinaj cu Poștaru D., urmărind scopul de evitare răspunderii penale a inculpatului.

În continuare instanța de recurs a respins alegațiile apărării referitor la faptul că „procesul-verbal privind testarea alcoolică se citește tuturor persoanelor care au participat la efectuarea acțiunii, explicând dreptul, de a face obiecții, iar acestea urmează să fie consemnate în procesul-verbal”, or un asemenea proces-verbal la cauză lipsește, la materialele dosarului fiind anexat doar procesul-verbal privind constatarea faptului de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică, în care este indicat rezultatul testării cu aparatul Drager, fapt care a fost adus la cunoștința inculpatului, iar acesta a semnat nefiind înscrise careva obiecții.

Referitor la argumentul recurentului precum că, agentul constatator nu l-a condus pe Poștaru D. la instituția medicală pentru preluarea probei biologice, dar l-a purtat prin diferite instituții circa 4-5 ore, Colegiul penal a menționat că, inculpatul

nu și-a exprimat dezacordul cu rezultatele testării, nu făcut careva obiecții și nu a solicitat preluarea probelor biologice.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești a declarat recurs în anulare condamnatul, care a solicitat casarea acestora și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare din motivul lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii.

În argumentarea recursului s-au invocat următoarele:

-fapta prejudiciabilă incriminată a fost bazată doar pe presupunerile organului de urmărire penală, or în speță nu există nici o probă care ar confirma că Poștaru D. a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate;

- Poștaru D. a fost condamnat în lipsa elementelor infracțiunii și în lipsa unor probe veridice, prin ce au fost încălcate prevederile art. 6 CEDO, dreptul la un proces echitabil;

- instanța de recurs nu a argumentat de ce a admis depozițiile martorilor acuzării - polițiști, care erau vădit cointeresați și nu a admis depozițiile martorului ocular Lungu I.;

- în speță urma a fi pronunțată o hotărâre de achitare, deoarece fapta incriminată nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente;

- la examinarea cauzei a fost încălcat principiul prezumției nevinovăției;

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului în anulare declarat, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul își întemeiază recursul doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele cauzei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 456 Cod de procedură penală, recursul în anulare se supune unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art. 431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea

atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul atestă că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă că din textul recursului în anulare declarat, rezultă că, autorul invocă afectarea deciziei contestate de un viciu fundamental, exprimat prin interpretarea eronată a probelor și condamnarea lui Poștaru D. în lipsa elementelor infracțiunii, fapt care în opinia sa a dus la încălcarea prevederilor art. 6 CEDO.

Asupra criticilor invocate de recurent, în sensul art. 6 CEDO – încălcarea dreptului la un proces echitabil, Colegiul menționează că, în norma vizată și pretinsă a fi încălcată de către instanțele de fond și de recurs ordinar, sunt instituite o serie de garanții privitoare la modul de desfășurare a procesului, inclusiv în materie penală, garanții care sunt prevăzute în cuprinsul textului art.6 al Convenției, adică -garanții explicite, precum și cele ce se deduc indubitabil din ansamblul reglementării, adică garanții implicite.

Prin urmare, termenii art. 6§1 din Convenție consacră în mod explicit o serie de garanții a căror importanță este considerabilă; astfel, orice persoană are dreptul la un tribunal instituit prin lege, care trebuie să fie independent și imparțial; de asemenea orice justițiabil are dreptul de a fi judecat într-un termen rezonabil, fiind precizată necesitatea judecării cauzei sale în mod echitabil.

Totodată, din dispoziția art. 6 al Convenției se atestă și garanțiile implicite ale desfășurării unui proces echitabil și constau în „egalitatea armelor”, „respectarea principiului contradictorialității”, „motivarea hotărârilor” „dreptul acuzatului de a păstra tăcerea și de a nu contribui la propria sa încriminare”, „dreptul de-a fi informat, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa”.

Din conținutul recursului în anulare, Colegiul penal reține că, deși autorul invocă încălcarea prevederilor art. 6 al Convenției, însă critică hotărârile adoptate în speță sub aspectul aprecierii probelor și a circumstanțelor cauzei, nefiind de acord cu condamnarea sa, însă în viziunea instanței de recurs în anulare, argumentele invocate în sensul menționat, nu cad sub incidența încălcării garanțiilor prevăzute la art. 6 al Convenției și poartă doar un caracter deghizat, având scopul redeschiderii procesului penal.

Referitor la argumentul invocat precum că instanța de recurs nu a motivat de ce a admis depozitiile martorilor acuzării – polițiști și a respins depozitiile martorului ocular Lungu I., Colegiul reține, că instanța de recurs la acest capitol și-a argumentat clar concluzia, indicând de ce nu pot fi reținute depozitiile martorului Lungu I., care este concubina inculpatului, pe motiv că acestea sunt făcute cu scopul de a-l ajuta pe Poștaru D. pentru a evita răspunderea penală și a-i ușura situația. Mai mult instanța de recurs a indicat că depozitiile martorului Lungu I. sunt combătute atât prin depozitiile martorilor Ciorchina V. și Grati Iu., cât și prin probele scrise examinate în instanța de fond.

În acest context, lecturând decizia contestată prin prisma criticilor formulate de recurent Colegiul penal constată, că instanța de recurs a examinat cauza multilateral, adoptând o decizie motivată și argumentată, care conține răspunsuri clare asupra tuturor motivelor invocate în recursul declarat de apărare.

Alegațiile condamnatului prin care susține că instanțele ierarhic inferioare au adoptat hotărâri nemotivate țin de modul de apreciere de către acestea a probelor acuzării în alt mod decât cel dorit de recurent. Sub acest aspect Colegiul relevă că instanțele de judecată în conformitate cu prevederile art. 27, 101 Cod de procedură penală, apreciază probele în conformitate cu propria lor convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate în ansamblu sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege, iar faptul că instanțele de fond nu au apreciat probele în modul solicitat de apărare nu constituie motiv de a afirma că instanțele au pronunțat hotărâri nemotivate bazate doar pe presupuneri.

Colegiul penal constată că, în speță, atât instanța de fond cât și cea de recurs ordinar s-au pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate de apărare, cărora li s-a dat o motivare corespunzătoare și argumentată, soluție care este considerată legală.

Acestea fiind menționate Colegiul penal respinge ca neîntemeiate argumentele recurentului referitor la faptul că în speță au fost încălcate prevederile art. 8 Cod de procedură penală, or, în cazul dat acuzarea a prezentat suficiente probe, care fiind cercetate și analizate în ansamblu au permis instanțelor de fond de a conchide că în speță incontestabil s-a demonstrat vinovăția recurentului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Generalizând cele expuse la caz, instanța de recurs în anulare constată că decizia contestată prin care a fost menținută hotărârea instanței de fond nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și aceste hotărâri judecătorești rămase definitive și irevocabile capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere *inter alia* ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu

mai poate fi pusă în discuție (a se vedea în acest sens hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999).

Așadar, Colegiul penal conchide că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanțele de fond și recurs, care ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză ce ar afecta hotărârile irevocabile, iar existența unei alte păreri a apărării asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

Luând în considerație concluziile menționate mai sus, Colegiul penal consideră că se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către condamnatul Poștaru D., ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4), 456 Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul ***Poștaru Dan*** XXXXX împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 ianuarie 2018, în propria cauza penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la **02 noiembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecător

Toma Nadejda

Judecător

Boico Victor